

Sevda Pınarı 1

– KOCAMANOĞLU · 14 Ocak 2013

Tan yeri yeni ağarıyordu. Etrafta ipek gibi yumuşak; gök rengine yakın aydınlık vardı. Altay, bu yıl şehirde liseyi yeni bitirmişti. Hem öksüz, hem de yetim olan arkadaşı; Akpar'la akşamüstü obaya gelmişlerdi. Hal hatırlardan, izzeti ikramlardan epey sonra uykuya varmışlardı.

Gözünü açtığında, annesi: "Oğlum Altay, göç hareket edecek, yoksa burada kalacaksın" diye omuzlarından sarsıyordu. Keçeleri alınmış çadırın üstünde tek tük kalmış yıldızlar gözüküyordu.

Böğüren buzağılar ve sığırlar, kişneyen yıldı ve kulinlar, meleyen kuzu ve oğlak ile keçiler, havlayan köpekler, çökmek istemeyen develer ve onlarla uğraşanların sesleri bir birine karışıyordu.

Gözlerini ovarak kalktı. Neler oluyor dercesine etrafta bir şeylerle uğraşanlara baktı. Erkekler, atları eyerlemekte, develere yük vurmaktaydılar. Göçebeliginde kendine göre yol ve yordamları vardı. Her şey bir usule göre sırayla, yerli yerinde yapmak gerekirdi.

Oba yazın yaylağa, kışın kışlağa giderken; bu ve buna benzer güzellikler yaşanıyor. Çelimsiz ve sıska olan Yatsen, bütün çabalarına rağmen; yükü yükleyemiyor, söyleniyordu.

"Ey ulu Tanrım! Ben ne yaptım sana? Beni eziyetlere düçar ediyorsun. Mademki, fakir yarattın, hiç olmazsa niye kuvvetli yaratmadın?" Üstelik yardım edecek ne oğulları, ne de kızları vardı. Ağlayarak oturdu. Etraftakiler güldüler. Yardımına koşarak, yükünü yüklediler.

"Zavallı Sengül, kocam var diyorsun, Tanrı seninkini yaratırken aceleye gelmiş, karıştırmış" diye takıldılar. Altay lafa karıştı.

"Abla, eniştemin zenginliğine ne oldu?"

"Ee, yavrum, gayret olmayan yerde mal durur mu? Ter kokarak işten, kan kokarak düşmandan gelmeyen zavallı eniştenin her şeyi gitti, bitti."

Kuvvetli ellerinden ve dilinden iş gelen Sengül Hanım ablaya, halsiz, çelimsiz bir erkekle evliliğine bir türlü akıl erdiremiyordu. İşin ilginç yanı Enişte, erkeklik taslayarak; kamçıyla Sengül'e vurduğunu, kocasına hiç karşı gelmediğini de görürdü.

"Abla, şu sıska herife kaçmadan bir yumruk atsan olmaz mı?" Sözüne gülen Sengül Hanım. "Ne olursa olsun, Tanrımın bana sahip ettiği yârim değil mi? Karşı gelirim hem Tanrıya, hem de töreye karşı gelmiş sayılırım. Günahtır. Ayıptır" derdi.

Yılıklar ve büyük baş hayvanlar göçün önünde, koyun ve keçiler arkadan gidiyorlardı. Kazak hanımları en iyi elbiselerini göç üzerinde giyerlerdi. Yaylayı sadece hayvanlar değil, gençlerde çok özlüyordu.

Bütün yayla halı tüyü gibi düzgün ve yemyeşildi. Tepelerdeki çam ağaçları tablo gibiydi. Yan tarafta derin dere ve çağlayan vardı. Yaylaya varılınca, yükler indiriliyor, çadırlar kuruluyordu. Altay'la ana baba, aile sevgisinden mahrum büyümüş olan Akpar, yemyeşil otların üzerine uzanmış konuşuyorlardı. Akpar: "Hayvanlarda vatanını özler değil mi?"

Altay: "Bu kadar tabi güzellik karşısında insan bile, yemeden içmeden sarhoş olması akla gayet yatkındır. Kazakların yaylaya neden, bu kadar âşık olduklarına şaşırılmamak gerek. Cennet gibi yaylanın tadını alan Kazak, tabi ki ovada duramaz. Bu atalarımızdan kalan adetlerimizdir. Şehirdeki zenginlere altın versen yaylaya çıkmazlar, yaylanın güzelliğini bilmezler. Böyle yerlerde yaşayıp büyüyen herkesin; ozan olması doğal değil midir?"

Akyar: "Güzel havalarda, tabi güzellikler arasında, dert ve üzüntüden uzakta yaşayan insan; şair olmasında ne yapsın? Kazaklar kımız da çok içerler değil mi?"

Altay: "Kımızın iyi olması, kazak hanımlarını etrafta şöhret yaptırır. Devamlı karıştırılan kımız iyi olur. İçenleri sevindirir. Kımız susuzluğu gidermek için değil, milli gıda olduğu için saatlerce oturarak içilir. Hatta kemerlerini çözenler, dışarıya gidip gelenler bile olur. On iki yaşını geçen her Kazak erkek, atsız yaya gezmesi ayıp sayılır, dolaşan dilenci Kazaksa bile atla dilenir. Yarım saatlik yola gitmek için atla gitmeye, yarım gün at beklenir, töre böyledir."

"Şu kız meselesini konuşalım."

"Hangi kız?"

"Balım kızı... Yoksa unuttun mu?"

"Başka iş yokta Balım kızı mı düşünelim? Balım kız güzelse senin için güzel, benim için alelade bir kız... "

"Hakikaten öylemi düşünüyorsun?"

"Üzülme, şaka yaptım. Balım şahane kız... Benim muhabbet hakkında bilgim yok. Aşık olmayı Tanrı benim için yaratmamış."

"Biraz acele hüküm değil mi?"

"Yok. Doğrusu bu... Ne hikmetse, yakışıklı, süslenen birini görsem nefret ederim."

"İhtilalcılar hep böyledir."

"İhtilalcı kim? Ben kim? Yetim kalmak, hiç sevgi-şefkat görmemek beni böyle yaptı. Çocukluğumda hiç kimse severek, bir defacık olsun beni hiç kimse sevindirmede. Senelerce onun bunun kapısında büyüdüm. Çöplüğe atılanları toplayarak yediğim zaman çok olmuştur. Tabi sen aç kalmayı, sevgi ve

şefkate muhtaç, sığınacak bir yeri olmadan yaşamayı bilmezsin. Zavallı kalp kendinde olmayanı nasıl bulsun? Sevgi havadan düşmez. Yeşil ot, güneşin nuruyla büyüdüğü gibi, insan da, ana-baba etrafında sevgi ve şefkat neticesinde büyüyerek olur. Kalbim, hiç aydınlık görmeyen bir mağara gibi... Senin dostluğun beni biraz insanlara ısındırdı."

Altay : "Üzülme göreceğin, yaşayacağın daha çok şey var. Tanrıya şükret ki elin ayağın sağlam, boylu boslusun, üstelik de tahsilli birisin. Seninle evlenecek güzel de bir yerde kendini hazırlıyordur."

Balım Kız'ın avılları da bağırarak duyulacak kadar bir yerdedi. Akşamüstü Bahtiyar Bek'in adamlarından biri gelerek "Obaya davet edildiklerini" bildirdi.

Hazırlıklar yapıldı. Atlara binilerek Bahtiyar Bek'in avıllarına gidildi. Bahtiyar Bek gelenleri "Hoş geldiniz, konakladığınız yer uğurlu olsun" diyerek kapıda karşıladı. Duası yapılarak kesilen koyunun eti tereyağıyla saçta kızartılarak gelen konuklara ikram edildi. Altay'ın gözleri Balım Kız'ı aradı durdu.

Şehirde giydiklerini üzerinden atan Balım Kız'ın üzerinde beyaz ipekli bir elbise, üzerinde kırmızı bir yelek, başında börk vardı. Altay'ın gözlerine bir kat daha güzel göründü. Gelenlere "hoş geldiniz" derken; diğer yanda gülen gözleriyle Altay'ı selamlıyordu. Balım Kız gelenlere çamçak çamçak kımız sundu. Güzelin elinden içilen kımız bir başka hoş oluyordu. Sohbetler yapıldı. Balım Kız, diz çöktüğü yerde Dombıra çaldı. Şarkılar söyledi.

...

Devamı Var..

Km-140105